

TÔI MUỐN CHỨNG KIẾN LÒNG TRUNG THÀNH CỦA CÁC CON TÔI

Tại làng Bắc Lao, phủ Hà Giang, tỉnh Hà Bắc (Trung Quốc) nổi tiếng nhân đức gia đình họ Tần Biên. Chồng chết, bà Elisabetta Tần Biên một tay quán xuyến công việc cửa nhà. Bà chăm sóc Cha Mẹ già và nuôi dạy 5 người con 2 trai 3 gái: Anna 38 tuổi, Maria 26 tuổi, Phaolô 22 tuổi, Simon 14 tuổi và cô gái út Francesca. Hai người con gái lớn vì muốn giữ khiết tịnh nên không lập gia đình.

Khi giặc Quyền Phi nổi lên vào đầu năm 1900 giết hại các tín hữu và tàn phá các làng mạc Công Giáo, bà Tần đem cả gia đình đi lánh nạn ở một làng không Công Giáo. Tại đây bà cùng Cha Mẹ già và các con sống chay tịnh và cầu nguyện để chuẩn bị tuyên xưng Đức Tin, chịu chết vì đạo.

Nhưng rồi chỗ trú ẩn của gia đình bà Tần Biên bị lộ. Trong các con, nổi bật cậu Simon. Simon mới 14 tuổi nhưng vóc dáng nở nang và trông rất khôi ngô. Một người ngoại giáo giàu có trong làng chú ý đến cậu và muốn gả con gái cho cậu. Ông nhờ người mai đến gặp bà Tần và nói:

- Bà giao cậu Simon cho chúng tôi, chúng tôi sẽ đối xử hết sức tử tế. Rồi chúng tôi sẽ thương lượng với quân giặc Quyền Phi, như thế, cả gia đình bà sẽ được cứu sống.

Vừa nghe, cậu Simon hiểu ngay chuyện này gây nguy hiểm cho linh hồn mình. Cậu thưa với Mẹ:

- Mẹ à, đừng lo cho phần xác của con, nhưng hãy lo cho phần hồn của con. Hơn nữa, con không bao giờ rời xa Mẹ. Mẹ con ta cùng chết với nhau!

Thấy nơi trú ẩn bị lộ, bà Tần Biên lại đưa cả gia đình trốn sang một làng khác. Nhưng chỉ đi được một cây số thì bị bọn giặc bao vây. Trông thấy bọn lính, Simon hiểu ngay họ muốn tìm bắt mình. Cậu liền quỳ gối và nộp mình cho họ. Bọn lính chém đứt đầu cậu và đâm trọng thương anh Phaolô 22 tuổi, rồi bỏ đi.

Vài người dân trong làng động lòng thương, chạy đến cứu giúp. Họ đào đất lấp xác của Simon và công anh Phaolô trên lưng. Bà Tần xin họ đưa trở lại làng mình, vì biết gia đình bà đang chờ đợi.

Vừa về đến làng, bọn giặc cũng lại ào ào tuồn đến. Họ giết chết Cha Mẹ già và đâm chết anh Phaolô đang hấp hối. Bà Tần Biên nói với bọn lính:

- Bây giờ các ông giết mấy đứa con gái của tôi trước, sau đó đến phiên tôi. Tôi muốn chứng kiến tận mắt lòng trung thành của các con tôi.

Bọn giặc làm theo lời bà Tần. Người phụ nữ Công Giáo Trung Quốc can đảm, Elisabetta Tần Biên, 54 tuổi, gục ngã sau cùng.

... Ba Mẹ con bà Maria Triệu Quách thuộc một làng ở huyện Kinh Châu, Trung Quốc. Năm 1900, khi bọn giặc Quyền Phi đến bao vây làng và tìm bắt giết các tín hữu Công Giáo, bà Maria Triệu đã 60 tuổi. Còn hai cô con gái thì Rosa 22 tuổi và Maria 17 tuổi.

Thấy bọn lính ập vào làng, ba Mẹ con sợ quá liền chạy đến xin trốn nơi một gia đình ngoại giáo. Nhưng gia đình này không dám chứa. Không còn lối thoát nào khác, cả ba Mẹ con cùng lao xuống cái giếng cạnh nhà. Cả ba thà chết chứ không thà rơi vào tay bọn lính khát máu và cuồng dâm. Nhưng mấy người hàng xóm vội chạy đến vớt cả ba Mẹ con lên. Bọn lính hăng máu định giết ngay cả ba người, nhưng dân làng van xin hãy để cho họ sống. Bọn lính tức giận đáp:

- Các ông bà cứ bảo cả ba chối đạo, chúng tôi sẽ để họ yên thân sống.

Cô Rosa, 22 tuổi, lên tiếng nói với các người láng giềng:

- Cô bác đừng kêu xin làm chi, chúng tôi sẵn sàng chết.

Rồi thấy bọn lính hung hăng giơ gươm giáo đe dọa, cô Rosa nói tiếp:

- Đừng giết chúng tôi tại đây. Các ông không thấy là các ông làm cho dân làng sợ hãi sao? Hãy mang chúng tôi về hướng đông của làng.

Bà Maria Triệu Quách sợ hãi run rẩy không nói lời nào. Nhưng cô Rosa luôn trấn an Mẹ. Cô tỏ ra can đảm và điềm tĩnh. Cô nâng đỡ Mẹ già và làm gương cho em gái.

Trên đường đi đến nơi xử, dân làng lại động lòng thương và tìm cách nói với bọn lính tha giết cho cả ba Mẹ con. Nhưng bọn lính chỉ tay vào Áo Đức Bà Camêlô và Tràng Chuối Mân Côi cả ba Mẹ con mang trong mình, rồi nói:

- Các ông bà không thấy họ trở nên cuồng điên vì tín ngưỡng của họ sao?

Cô Rosa nói với dân làng:

- Cô bác đừng kêu xin vô ích! Họ không nghe đâu. Họ là quỷ dữ mà!

Sau cùng, xuất hiện ông xã trưởng. Ông van xin bọn lính tha cho cả ba Mẹ con. Một tên lính hăng máu, tức giận lấy gươm đập chết bà Maria Triệu Quách rồi cột chung hai chị em Rosa và Maria lại, dẫn ra cánh đồng. Ông xã trưởng nhất định cứu sống hai chị em. Ông đi theo bọn lính và nói với hai người:

- Hai cháu chỉ cần nói một câu chối đạo thôi, họ sẽ không giết chết hai cháu.

Cô Rosa thưa với xã trưởng:

- Xin Bác đừng khuyên hai cháu tìm cách cứu sống mạng mình vì hai cháu không thể nào chối bỏ Đức Tin Công Giáo của chúng cháu được.

Sau cùng, hai cô Rosa và Maria cũng bị giết chết vì đạo như Mẹ. Sau này, dân làng đồng loạt làm chứng về lòng đạo đức và sự anh dũng của ba Mẹ con bà Maria Triệu Quách, đặc biệt là cô Rosa, một thanh nữ cương trực, khả ái, được mọi người mộ mến.

... **"Hãy chúc lành cho những người bắt bớ anh chị em, chúc lành chứ đừng nguyện rủa: vui với người vui, khóc với người khóc. Hãy đồng tâm nhất trí với nhau, đừng tự cao tự đại, nhưng ham thích những gì hèn mọn. Anh chị em đừng cho mình là khôn ngoan. Đừng lấy ác báo ác. Hãy chú tâm vào những điều mọi người cho là tốt. Hãy làm tất cả những gì anh chị em có thể làm được, để sống hòa thuận với mọi người. Anh chị em thân mến, đừng tự mình báo oán, nhưng hãy để cho cơn thịnh nộ của THIÊN CHÚA làm việc đó, vì có lời chép: "Chính Ta sẽ báo oán, chính Ta sẽ đáp trả. Trái lại, kẻ thù con có đói, hãy cho nó ăn; có khát, hãy cho nó uống. Làm như vậy, con sẽ chất than hồng lên đầu nó".** Đừng để cho sự ác thắng được mình, nhưng

hãy lấy thiện mà thắng ác" (Thư gửi tín hữu Roma 12,14-21).

(Celestino Testore, S.I., "Sangue e Palme e Corone sul Fiume Giallo", Curia Generalizia della Compagnia di Gesù, 1955)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt